

Z.s Kursus, Linnégade, da jeg forlod det med mit Eksamensbevis, var det med Tak, men ogsaa Vemod, thi jeg vidste endnu bedre end før, »at jeg intet vidste«, og det var med Smerte, jeg maatte afbryde.

Jeg kan ikke andet end slutte disse Linier med en Tak til de to Udgivere, der saa pietetsfuldt har samlet og skænket os disse herlige Mindeblade om Frk. Zahle og hendes Kreds.

Sevndborg i Oktober 1914.

Anna Jagd.

Fra Rigsdagen.

—o—

Kongevalgt Landstingsmand, Hr. Jørgen Berthelsen, har Onsdag d. 2. December i Landstinget fremsat Forslag til Lov om en Ændring i Lov af 14. April 1905 om Behandling af forbryderske og forsømte Børn og unge Personer. Forslaget angaar nævnte Lovs Par. 14, Nr. 1, som begynder saaledes: »I København og de Købstæder og Handelspladser, der have 10,000 Indvaane-

re og derover, dannes saa mange Værgeraad, som Justitsministeriet bestemmer. De bestaa af: 1. en af Justitsministeren valgt Formand, der er eller har været ansat i et Dommerembede eller dog opfylder Betingelserne for at kunne ansættes i et saadant.« Forslaget gaar ud paa at slette det sidste af Punkt 1, saaledes at der alene kommer til at staa: »en af Justitsministeren valgt Formand.«

Ved Forelæggelsen af Forslaget udtalte Landstingsmanden bl. a.: »Er Formanden i et Værgeraad, som han bør være, er det i Regelen hans Mening, der bliver den gældende. Han skal være mere vejledende og formanende, end han skal være Politimand eller Dommer. De ulykkelige, der kommer for Værgeraadet, har mere Tillid til en stedkendt Mand, og betror sig hellere med deres intime Elenigheder til ham end til en yngre Jurist, der er mindre erfaren i den Maade, paa hvilken disse Stakler bør behandles. Loven er baseret paa frivillige Kræfter og paa at administreres af de Folk, der findes mest egnede dertil, og jeg mener, at som Regel vil en Lægmands Haand være blødere og

venligere i Behandlingen af disse Sager, end en Politimands. Hovedsagen ved Valget af Formand til et Værgeraad er, at vedkommende har Evne, Lyst og Tid til Hvervet; om han er ansat som Dommer eller har Betingelsen for at være det, maa efter min Mening komme i anden Række.«

Vi tror, at de fleste Kvinder vil dele Landstingsmandens Syn paa denne Sag og ønske, at denne foreslaaede Ændring maa blive vedtaget ogsaa af den Grund, at Paragrafen, som den nu lyder, udelukker Kvinder fra at blive Formænd for Værgeraad i København og Byer med 10,000 Indbyggere og derover, da Spørgsmaalet om Kvinders Ret til at beklæde Embeder endnu venter paa sin Løsning. Bliver Ministeren derimod, som dette lille Forslag tilsigter, stillet frit i sit Valg af Formænd for Værgeraadene i de omtalte Byer, vil der sikkert intet være til Hinder for, at ogsaa Kvinder kan vælges paa disse Pladser, da Ordet Formand i vore Dage omfatter ligesaa vel Kvinder som Mænd, og de Egenskaber, som Hr. Berthelsen mener, Værgeraadsformanden fortrinsvis bør være i Besiddelse

Jeanne Marie Roland.

—o—

VI.

Det var blevet næsten Midnat, og overvældet af Træthed efter de udstaaede Sindsbevægelser sank Madame Roland ned paa en Stol, men fik kun Lov til at hvile sig nogle faa Minutter, saa kaldtes hun op af sin Døs ved en stærk og vedholdende Banken paa Døren. Det var Udsendinge fra Kommunen, som krævede at indlades, og snart var hendes Stue fyldt af Mennesker. Man spurgte hende, hvor Roland var, men hun svarede: »Jeg ved ikke, om De har Ret til at gøre mig dette Spørgsmaal, men jeg ved, at intet i Verden skal tvinge mig til at besvare det.« Deputationen trak sig foreløbig tilbage med uforrettet Sag, men efterlod en Skildvagt ved Døren.

Saa snart hun var ene igen, satte Madame Roland sig til sit Skrivebord og skrev en Billet til Roland, spiste derpaa til Aften og gik i Seng. Hun sov dybt og fast henved en Time, saa kom Tjeneren ind og meldte, at nogle Herrer fra Sektionen var

komne og ønskede at faa hende i Tale. Hun sprang ud af Sengen, kastede de nødvendige Klæder om sig og traadte derind. En af de natlige Gæster præsenterede hende en Ordre fra Revolutionskomitéen til at føre Roland og hans Hustru som Fanger til Abbediet. Medens Ordren blev oplæst, overvejede hun ved sig selv, hvorvidt hun skulde gøre Modstand eller følge godvillig med. Loven forbød natlige Arrestationer, men Loven var kun en tom Ordlyd, det var Magten, som sad til Højbords, og tvang hun disse Mennesker til at anvende den, vilde deres Brutaltet rimeligvis ingen Grænser kende. Al Modstand vilde derfor ikke blot være unyttig, men ogsaa skadelig. Man havde imidlertid sendt Bud efter Sektionens Fredsdommer, og han indfandt sig snart efter ledsaget af væbnede Mænd, som nu skred til at sætte Segl paa Vinduer og Møbler. Hun forlangte at faa udleveret sin Datters Garderobe og de nødvendige Klædningsstykker til sig selv. Efterhaanden befandt der sig henved hundrede Mennesker i Lejligheden, idet Mænd fra Gaden uden videre trængte

sig ind, fordi ingen havde Mod til at jage dem ud. Luften blev snart helt forpestet af det blandede Selskab, og Madame Roland maatte ty hen i et Vindu for at kunne faa Vejret. Hun forsøgte at skrive nogle Ord til en Ven for at bede ham tage sig af hendes Datter, men en af Kommunens Udsendinge fik Øje paa Papiret og forlangte at læse, hvad hun havde skrevet. Hun rev straks Brevet i Stykker og opgav Forsøget. Klokkeren syv om Morgenen tog hun Afsked med sine Tjenestefolk og sin lille Pige, som hun for sidste Gang trykkede i sine Arme. Hun formanede dem alle til at være rolige og taalmodige, som hun selv var det. »De Mennesker dér synes at holde meget af Dem,« sagde en af Kommissærerne. »Jeg har aldrig haft Mennesker om mig, som ikke holdt af mig,« svarede hun.

Mellem en Dobbelttrække af bevæbnede Mænd gik hun ned til Vognen, og hele Skaren fulgte efter, da Vognen satte sig i Bevægelse. »Til Guillotinen! Til Guillotinen!« raabte Gadens Kvinder paa hendes Vej. Officeren, som sad inde i Vognen hos